

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 121.

V Ljubljani, v četrtek 29. maja 1890.

Letnik XVIII.

Nemški „schulverein“.

Naznanjeni deseti občni zbor nemškega „schulvereina“ se je vršil binkoštno praznike v Lincu. Znani načelnik dr. Weitlof je otvoril zborovanje ob 10. uri v slavnostni dvorani, ki je bila z zastavami ozaljšana. Neka posebnost pri tem zboru je bila, da so cesarske in deželne zastave zakrivale črno-rudečozlato zastavo. Dr. Weitlof je pozdravil zbor in naznanil, da je navzočih 733 zastopnikov in zastopnic društvenih podružnic. Navzočni so bili tudi linški župan, namestniški svetovalec Altwirth, dr. Sagner iz Zgoreca (Görlitz) in prof. Seidlitz iz Kraljevca kot zastopnika občnega nemškega „schulvereina“, ravnatelj Raab iz Monakovega, dr. Hedinger iz Stuttgarta in dr. Gross z Badenskega. Pomenljivo je tudi, da so nemški kmetje iz okolice jiglavske poslali venec, ki je visel na vzvišenem prostoru.

Dr. Weitlof je naglašal posebne zasluge ženskih podružnic, grajal „pedsodke“ slovanske duhovščine, ki nekda noče učiti krščanskega nauka na „schulverein“-skih šolah ter smešil „schulverein“ za Nemce, ki mora po njegovi trditvi kmalu zaspiti. Dalje govornik izraža upanje, da bode mladina radikalnejša od starejših ter radodarnejša za nemško stvar. Govoril je tudi o zvezi z Nemčijo ter o češko-nemški spravi, ki se je pričela na „cesarjevo besedo“. Vladajevih besed dr. Weitlof sicer ni navajal, vendar je njemu to dokaz, da vlada hoče imeti mir in spravo z Nemci. Ta sprava pa bode nemškemu „schulvereinu“ dajala pogum, da podvoji svoje delovanje. — Nemške skomine!

Dr. pl. Kraus je poročal o društvenem delovanju, ter omenil, da se je društvena šola v Šentilju na Štajarskem otvorila v velikem boju proti „slovenski duhovščini“. Dr. pl. Kraus je tu več kot pretiraval, kajti znano je, da duhovniki ne odločujejo o ustanovitvah novih šol. Dalje

je Kraus izdelaval kateheta v Železnem na Češkem, češ, da je v društveni šoli kaznoval učence, ki so na njegova češka vprašanja odgovarjali nemški. Ako so otroci na češka vprašanja odgovarjali nemški, morali so umeti kateheta, kar jasno kaže, da so otroci češke narodnosti, katere je „schulverein“ zvabil v svojo šolo.

Dr. pl. Kraus je tudi trdil neresnico, da bi v Ljubljani ne bilo nobene nemške šole, ko ne bi „schulverein“ ustanovil svoje. Ravno tako neresnična je njegova trditev, da hočejo Slovenci 171 nemškim vasem v Kočevji vsiliti dvojezične šole. O tem doslej nismo čuli in gotovo tudi naši sodeželani v Kočevji o tem ničesar ne vedo. Nemška gospoda hoče s takimi neresnicami in izmišljotinami le zakrivati svoje namene in korake, ki so naperjeni proti slovanskim narodnostim.

Naposled je dr. Weitlof našteval plemenita dela v obrambo „zatiranega nemštva“. „Schulverein“ je ustanovil 43 šol in 59 otroških vrteev, zidal 28 novih šol in nakupil 16 hiš. Od svojega postanka je izdal 1,743.000 gld. „ad maiorem Germaniae gloriam“.

Pri tej priliki je društveno vodstvo izdalo „spominski spis“, v katerem čitamo naslednje stavke: „Preobrat leta 1879 pomeni važen odstavek v življenji nemškega naroda v Avstriji. Vodstvo, katero je imel ta narod, akoravno ne kot tak, dlje nego desetletje s kratkimi prenehljeji, je zgubil s premembo oseb pri osrednji vladi, in namesto njega so nenemški narodi in njihovi zastopniki dobili politično moč in vpliv.“

S temi besedami pisatelj zamenjuje liberalno nemško stranko z nemškim narodom.

Dalje piše: „Skrb za obstanek naroda pa pomnožuje še druga bojazen. Mala pa delavna stranka, že več let huda nasprotnica novi šoli, skuša izpodkopati važno napravo prosvetljenega

nemškega naroda, ker vé, kolik vpliv ima šola na ves narod; bati se je, da bodo ti poskusi znižali omiko, ki dohaja iz ljudskih šol, ter tudi šolo bistveno predrugačili.“

Te besede dovolj povedó. Gospóda — hoče z vsemi silami nasprotovati verski šoli.

Tem vrsticam še kratko vprašanje. Ali je nemški „schulverein“ politično društvo? Na zadnjem shodu je dr. Weitlof govoril o zvezi z Nemčijo in o češko-nemški spravi. Naglašal je, da bode „schulverein“ imel obširnejše polje za svoje delovanje na Češkem, ako bode sprava gotova.

Leta 1883 je „schulverein“ imel občni zbor tudi v Lincu. Tedaj je pisala dné 15. maja „Presse“:

„Politična demonstracija je bila, ko so agitovali proti baronu Walterskirchenu; politična demonstracija je bila, ko so viteza Schönererja izvolili v nadzorstvo; in politična demonstracija je bila, ko je dr. Sturm naglašal, da se mora avstrijsko-nemška zveza „pogodbeno“ razširiti na kulturno, gospodarsko in narodno polje. Ne vémo, kolika je bila gorkota v dvorani med govorom dr. Sturma; tudi ne vémo, ali se more dr. Sturm upirati vnanim in notranjim vplivom; da mu pa merodajni krogi v Nemčiji in Avstriji na tem govoru niso hvaležni, o tem smo pa prepričani. Naglašali smo potrebo in korist avstrijsko-nemške zveze, toda ta zveza je na podlagi neodvisnosti obeh držav, in kdor hoče kratiti pravice vladarju in državi, ta je slab tolmač našega rodoljubnega in cesarju vdanega avstrijskega prebivalstva.“

Ta izjava pričuje, da se „schulverein“ peča tudi z visoko politiko.

Končamo z besedami slavnega nemškega pravnikarja dr. Iheringa: „Ker se morajo narodi boriti in krvaveti za svoje pravico, to veže narode z njihovo pravico, kakor mater z novorojenim otrokom. Ne samo navada, temveč žrtev je najmočnejša vez

LISTEK.

Izpovedanja bivšega prostomisleca.

(Spisal Leo Taxil. Iz francoščine preložil Martin Ziltir.)

(Dalje.)

Svojemu očetu pa si nisem še upal naznaniti svoje premembe. Veselje zaradi tega bi mu znalo postati nevarno; vsaj jaz sem se tega bal. Mislil sem torej, da ga je treba na to pripravljati; torej sem mu le vesti o sebi poslal; kar ga je prijetno ganilo, — bilo je že toliko časa, kar mu nisem pisal.

Dné 24. aprila torej, ob osmih zjutraj, grem v cerkev. — Neki dan, ob vrnitvi od neke grajske poroke, prisiljen iskati zavetja pred dežjem, sem stopil v neko cerkev na cesti sv. Martina, in ondi je neka slika predstavljajoča ostudno svetoskrunstvo, močno mojo pozornost zbudila in celó vtis ná-me naredila. Bila je župnija Saint-Merri. — Spomin na to sliko me je nagnil, da sem šel v to cerkev. Prosim duhovna katerega-koli. Pošljejo mi vikarja, ki je bil ta dan na vrsti, da je službo opravljal. Jaz poklekнем in hočem začeti izpoved, ne da bi se dal spoznati. Pa izpovednik hitro spozna, da nima navadnega izpovedanca pred seboj, zato me ustavi in prosi, da bi drug dan prišel, ker sem zapleten v to, kar se imenuje „pridrzan slučaj“.

Bilo je torej zoper mojo voljo, da se nisem ta dan izpovedal. Vendar da bi zljajšal svojo vest, dam se potem spoznati vikarju, in sva dolgo govorila, ne kakor izpovednik in izpovedanec, temveč kakor dva prijatelja. Ni mi treba praviti zavzetja dobrega duhovna, ko je zvedel, kdo sem.

Tri dni pozneje ob seji osrednjega odbora antiklerikalne lige sem izročil svojo odpoved. Razglas lige jo je tako-le naznanil:

„Ponedeljek, 27. aprila, redna mesečna seja itd. Odpoved tajnika. Grajan Leon Taxil razklada, da zaradi neprejenjajočih napadov na njegovo osebo, ne samo od strani klerikalcev, temveč tudi od največjega dela republikancev tako zmernih kakor radikalnih, izroča svojo odpoved za osrednji odbor in za ligo. On pravi, da je sedaj popolnoma zgubil pogum, ko vidi, da tisti, ki bi ga morali najbolj podpirati, vedno zvito in strankarsko proti njemu ravnaajo. Grajan M... opaža, da vsa liga vé, kako se je grajan Taxil vedno žrtvoval za protiklerikalno reč. Grajan Taxil odgovarja, ko se je res žrtvoval in ko ga vedno predstavljajo kakor nevrednega človeka, da se mora odtegniti, in da to stori na najpopolnejši način; vendar pa se ponuja, da hoče odpravljati na dalje tekoče zadeve, dokler se ne nedomesti.“

Tisti čas je bila moja namera le izbrisati se in zginiti. Shod v Rimu, kogar glavni osnoveatelj sem bil jaz, je bil napovedan; bil sem v veliki zadregi.

Razglasiti svoje nadaljne sklepe, to bi shod razbilo. Sklenil sem odslej o njem molčati; pa nisem hotel, da bi me mogli v lignih skupinah dolžiti, da sem ga odvrnil. Ti ljudje, pri katerih edinih sem dobil sočutja, bi imeli pravico reči, mislil sem si, da nisem častno ravnal. Ko sem, štirinajst let star, prišel k prostomisilstvu, sem bil gorečnik malega dejanja naše Gospe presvetega Srca. Takrat, kakor se je videlo, sem mislil, da se prej ta položaj konča.

Tako sem leta 1885. imel za pošteno, da ne storim očitnega preklica svojih slabih spisov kakor še le, ko je protiklerikalna liga preskrbela naslednika.

Vem, da jih veliko med katoličani, kakor tudi med prostomiselniki ne bo razumelo tesnosrčnosti; v takem delu, kakor je to, ne smem zamolčati nobene postaje, skozi katero sem šel, predno sem prišel do popolnega spreobrnjenja. Toliko slabše zá-me, če bom slabo sojen! Ravno ta kočljiva in težavna izpovedanja pa bodo najboljši poroki moje odkritosrčnosti. K temu tudi priznavam, da sem bil in sem še več kakor nepopoln. Našel sem vero, zá-me koj v začetku neprecenljivo dobro; pa bil sem še močno potreben potrjenja v svojih dobrih sklepih. Brez božje milosti, ki me je preganjala in zmogla, kdo vé, če bi ne bil zopet padel v brezno. Kdo vé, če bi poskušnja, vrniti se k dobremu brez vspeha, ne bila ostala znana le Bogu in ponižnemu saint-merriskemu duhovnu? (Dalje sledi.)

med narodom in njegovo pravico. Komur Bog dobro hoče, temu ne daruje, česar potrebuje; ne olajša mu dela, temveč obteži. . . . Pravica je nepretrgano delo vsega naroda. Vsakdo, ki mora braniti svojo pravico, prevzame delež narodnega boja in pomaga, da se uresniči pravna ideja na zemlji."

Te besedice naj bodo bodrilo vsem zavednim Slovincem v boji za narodove svetinje.

Železnica Loka-Divača.

Govor poslanca dr. Ferjančiča v državnem zboru dne 8. maja 1890. l.

(Konec)

Opozarjam tudi na to, da se je posebno kupčijska zbornica praška izrazila za to železnično zvezo in poudarjala željo, da bi se češke državne železnice zvezale prej kot mogoče z južno državno železnico in da se ne gradi železnica čez Ture, katera bi šla bolj na zapadu. Praška kupčijska zbornica je torej proti zgradbi vseh bolj zapadnih takoimenovanih turskih železnic.

In po mojem mnenju je prav storila. Železnica, izpeljana bolj na zapadu čez Ture, bi koristila, — tega ne tajim, — kronovini solnograški, a vse druge provincije avstrijske države ne imele bi nikake koristi od nje. Turska železnica ne bi bila nič drugega, nego železnica za transitni promet iz Nemčije v Trst. (Prav res! na desnici.) Ta turska železnica čez Ture bi morda držala v Beljak, odkoder bi šla dalje čez Trbiž in Predil do morja.

Kar se tiče železnične proge čez Predil, lahko trdimo, da so akti končani. (Poslanec dr. Steinwender: Še ne!) Umevno je, zakaj je g. poslanec beljaškega mesta drugačnega mnenja; lokalni interesi so, ki ga silijo, da ugovarja. Predilska železnica bi šla vseskozi le ob državni meji, ne gledé na velike zapreke, katere bi stavila soška dolina. (Prav res! na desnici.) Ta okolnost je brez ozira na druge okolnosti z vojaškega stališča tolike važnosti, (Res je! na desnici), da ni več mogoče na to misliti, dasiravno si je tamošnje ljudstvo jako želi.

Pa od Gorice bi se zopet težave pokazale. Kajti železnično progo bi bilo treba zgraditi tik ob morji, če bi hoteli z njo samostojno zvezati z morjem in Trstom druge železnice, in s tem bi bila izpostavljena še bolj napadom od morja. (Poslanec dr. Gregorec: Prav res!)

Lahko mi kdo ugovarja, da je Trst že zdaj z državno železnico zvezan z notranjimi deželami naše države, in sicer s peažno pogodbo z dné 7. junija 1887. leta, ki je bila sklenjena z južno železnico za progo od Ljubljane do Divače.

Res je, da omogoči ta peažna pogodba, da se tovari in pa tudi samo tovari prevažajo na tej progi dalje in tudi v nasprotni meri.

Toda za vse, kar mora ostati na tej železnici, ne veljajo ugodnosti peažne pogodbe, in to velja tudi za končni postaji Ljubljana in Divača.

A pri tej peažni pogodbi ostanejo vse neugodne razmere, katerih sem prej omenil, vse nevarnosti, katere sem poudarjal. Ostane še vedno ona neugodnost železnice na barji, ostane še nevarnost, da utegne kraška burja ovirati promet, in kako težko bi bilo prevažati ves promet na jedni sami železnični progi, ki posreduje promet tudi državne železnice v nenormalnem času, vzlasti v slučajih vojne.

Pa tudi neugodni in tlačéči tarifi južne železnice, ki veljajo za Ljubljano in vse postaje južne železnice na Kranjskem, ostanejo v kljub peažni pogodbi tisti. Pa je še druga neugodna okolnost, namreč, da se peažna pogodba odpové lahko vsako leto. Južna železnica odpové torej peažno pogodbo lahko, kadar hoče.

Če bi se pa jedenkrat odpovedala pogodba, ne mogla bi nikakor državna železnica spraviti v jednem letu zveze.

Pri takih razmerah s peažno pogodbo in prometom, omogočenim le za blago, sicer pa zeló omejenim, ni mogoč vpliv na visoke tarife južne železnice, da bi se znižale.

Kako tlačijo ti tarifi Kranjsko, in vzlasti glavno mesto Ljubljano, za to bi Vam navel lahko slučaje iz prošnje deželnega odbora kranjskega 1886. leta, ki živo osvetljujejo. . . . (Nemir.)

Predsednik (zvoneč): Gospóda moja! Mi smo pri državnih železnicah in ne morem umeti, govori li govornik k temu poglavju. Prosim torej mirú.

Poslanec dr. Ferjančič (nadaljujoč): . . . kako ovirajo tarifi južne železnice promet v kljub peažni pogodbi. Toda to bi bilo preobširno in hočem ome-

njati le nekoliko slučajev. Za vagon sladkorja iz Rohrbacha v Trst je vožnine od 100 kilogramov 1 gld. 50 kr., v Gorico 1 gld. 40 kr., v Pulj 1 gld. 86 kr. Te postaje so vsekako mnogo dalje na jugu, kakor Ljubljana, in vendar je iz Rohrbacha v Ljubljano vožnina od 100 kilogramov sladkorja 1 gld. 96 kr. (Čujte! na desnici), torej za 46 kr. več, kakor v Trst, in 36 kr. več, kakor v Gorico, dasiravno se blago v Gorico 107 kilometrov dalje vozi, kakor v Ljubljano. Postojinskemu trgovcu kaže torej bolj, dobivati blago iz Gorice, kakor iz Ljubljane.

Podpredsednik (poseže vmes): Opozorjen sem, da govori gospod govornik pri državnih železnicah o tarifih južne železnice. (Klici: Ne! On govori k stvari!) Prosim, ne segajte mi vmes. Primoran sem torej, poklicati govornika k stvari. (Poslanec dr. Steinwender: Ne! Saj govori o stvari.)

Poslanec dr. Ferjančič (nadaljujoč): Usojam si opozarjati, da govorim o peažni pogodbi, katera je sedaj surogat za državno železnico, in da hočem pokazati, da nima nikakega vpliva na tarife južne železnice za Kranjsko. Ne morem si kaj, da ne bi prav ob kratkem označil teh odnošajev. Prosim torej dovoljenja, da smem navesti še jeden slučaj o tarifih južne železnice.

Dasiravno se je vprašanje o zvezi Trsta z državno železnico že več let obravnavalo tukaj v visoki zbornici in četudi so posebno zadnja dva dni tržaški poslanci govorili o tem, vendar se še ni govorilo kolikor je meni znano, o tarifih južne železnice za Kranjsko, in vendar bi to tudi na Trst vplivalo. Omenjam torej, da more goriški trgovec za 22 kr. ceneje pošiljati sladkor v Postojino, kakor ljubljanski trgovec, četudi ga dobivata oba iz Rohrbacha, in dasi ravno se mora voziti ta sladkor iz Ljubljane v Gorico 167 kilometrov in iz Gorice v Postojino 102 kilometra, dočim meri železnična proga od Ljubljane do Postojine le 65 kilometrov. (Čujte! na desnici.)

Jednaka je z vožnino iz Trsta. Za vagon petroleja se plača v Ljubljano 30 gld., v Gradec 70 gld., na Dunaj 114 gld.; to so podatki iz leta 1886. ali so se razmere od tedaj kaj izpremenile ali ne, ni mi znano. Za vagon petroleja iz Ljubljane v Gradec je plačati vožnine že 92 gld., če se priračuna vožnina iz Trsta v Ljubljano 30 gld., torej stane vagon iz Trsta v Gradec ljubljanskega trgovca 122 gld. tržaškega pa le 70 gld.

Ta dva slučaja kažeta, kako je s tarifi za Ljubljano.

Če bi vezala železnična proga Ljubljano z Divačo, imelo bi velike koristi glavno mesto samo. Kajti, dočim je, kakor že omenjeno, Ljubljana in promet z Ljubljano izrečno izključen od ugodnosti peažne pogodbe, lahko bi potem blago dobivala in pošiljala po državni železnici, katera tudi drži v Ljubljano. Da se osnuje predlagana železnična proga, okoristile bi se posredno tudi vse postranske postaje; kajti, kjer bi bilo mogoče priti z malimi troški do postaje južne železnice, gledali bi, da bi prišli do nje, in državna železnica bi bila primorana znižati svoje tarife, če ne bi hotela izgubiti zdatnega dela svojega prometa.

Kolikega dobička bi bila državna železnica za državo samo, pokazalo bi se še-le potem, ko bi vprašanje o odkupu južne železnice aktualno postalo.

Po koncesijskem pismu južne železnice in sicer po točki 55. ima država od 1895. l. dalje pravico, kadar hoče, odkupiti južno železnico in § 56. določuje, da se v tem slučaju čisti dohodek računa za sedem let od časa odkupa nazaj. Od teh sedmih let se odbijeti dve najneugodnejši leti in ostalih pet let daje oni čisti dohodek, kateri bi povprečno po letih proračunjen znašal ono svoto, katero bi stala južna železnica ali boljše, katera bi določila rento, ki bi se morala plačevati južni železnici. Umljivo je torej, da si južna železnica prizadeva na vso moč, da se odkriža konkurenca, ki jej je peažna pogodba še ne dela, da si zagotovi kolikor je moč tudi za slučaj odkupa ugodno konstelacijo. Pa tudi za slučaj odkupa južne železnice ne bode mogla država oskrbovati samo po tirih južne železnice vsega prometa s Trstom in morjem, ki se bo še povečal z novimi državnimi železnicami. Ozirati se je še na vse neugodne trgovske razmere, tudi ne smemo zabiti onih neugodnih odnošajev, ki bi se utegnili pripetiti v slučajih vojne.

Ker trgovinske in vojaške razmere silno zahtevajo, da se zgradi ta železnica, ker gre tu za železniško progo, ki pospešuje tako važne koristi, upam, da se visoka vlada ne bo obotavljala, če bodo

ugodne finančne razmere, da prej ko mogoče stopi pred zbornico s predlogom, da bi izpolnila to željo južnih dežel brez ozira na stranke in narodnosti. (Odobranje na desnici.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 29. maja.

Notranje dežele.

Deželnozborske volitve. Kakor že znano, razpuščenih je osem avstrijskih deželnih zborov. Volitveno gibanje bode gotovo jako živahno, ker bodo deželnozborske volitve nekaj poskus za prihodnje državnozborske volitve. Že sedaj se poroča o pripravah za volitve v Sleziiji, na Solnograškem, Moravskem, Štajarskem in Koroškem. Kakor je znani Lienbacher že od nekdaj čudak, tako čudno je tudi sedanje njegovo postopanje. V Solnogradu je osnoval volitveni odbor, ki je „konservativen pa ne klerikalen“. Radovedni smo, koliko kalinov bođe vjel na to suho limanico.

Češki deželni zbor. V torek je pravna komisija po šesturni debati vsprejela predlogo o razdelitvi deželnega šolskega sveta. Včeraj je bila daljša debata, ali naj bode v zboru generalna debata o vseh pravih točkah; grof Olam-Martinic in dr. Rieger sta se izrekla proti generalni debati. Na to se je pričela generalna debata o deželnem kulturnem svetu.

Vnanje države.

Bolgarija. Dne 26. t. m. se je slovesno odprla železnična proga Jamboli-Burgas. Pri tej priložnosti je imel princ Ferdinand govor, ki je napravil splošen vtis na poslušalce. Po službi božji v Burgasu podál se je princ Ferdinand v sijajnem spremstvu na krasno okrašen kolodvor ter nagovoril navzoče občinstvo tako-le: „Gospóda moja! V kratki dobi jednega leta uresničila se je najnujnejša želja mojemu narodu; v začetku maja meseca preteklega leta je bilo, ko sem sam slavnostno pričel delo in danes sem prišel, da razglasim na istem mestu in v istem meseci otvorjenje te železnične proge. To izredno delo je vsekako najlepši odgovor Bolgarije njenim sovražnikom, ki ji hočejo vzeti politički obstanek. Dasiravno je Bolgarija najmlajša izmed evropskih držav, vendar pričuje s sijajnimi dokazi o svoji eneržiji, svoji podjetnosti in o svojem prizadevanji po napredku. Bolgarje pričajo, da so umeli svoj čas in stopajo častno za svojimi starejšimi brati. Nauk, ki si ga moramo jemati iz te dobe, je, da se moreta omika in blagostanje narodovo doseči o državi le z naporom in delom. Prekrasno železnično progo Carjibrod-Vakarel sozidali smo s svojimi lastnimi troški. Železnico, katero danes slavnostno odvarjamo, sozidale so pa roke bolgarskega naroda samega. Kot prvi zastopnik domovine izrekam z velikim priznanjem svojo in narodovo zahvalo bližnjim okrajem, ki so neumorno delali, da smo železnično progo že otvorili: posebno zahvaljujem pionirje, ki so pokazali, da ne umejo varovati samo bolgarskih mej, temveč tudi skrbé za omiko, razvoj in blagostanje narodovo, kar železnice gotovo močno pospešujejo. Tudi mojo vlado moram pohvaliti, kakor tudi ravnateljstvo vnanjih del, ki je vodilo delo z razumom in vstrajno pridnostjo. Srečen bode narod bolgarski, če ga ne bodo motili vnanji dogodki pri njegovem prizadevanji za blagostanje in prosveto ter bo mogel mirno uživati sad civilizacije. Jaz in vlada moja ne krenemo z dosedanjega pota in še nadalje si hočemo prizadevati, da ohranimo deželi notranji mir, kajti ta je glavni pogoj za razvoj in napredek našega naroda, naše lepe domovine, čegar usodo je izročil Vsemogočni našim slabim, a vendar neumornim rokam. Prosim blagoslova božjega svojemu ljubljenu narodu in njegovemu dovršenemu delu ter odvarjam novo železnično progo prometu.“

Rusija in Italija. Povodom prihoda italijanskega kraljeviča v Moskvo piše peterburški „Svet“: „Veseli nas, da bomo pozdravili v zidovih staroslavnega Kremlja visokega gosta in da se bode bodóhi vrhovni poglavar italijanskemu kraljestvu seznanil na svojem popotovanji z Rusijo in ruskim narodom. Mladi kraljevič se bode na svoje lastne oči prepričal o naši državi, o kateri se trosijo po svetu še zmerom napačni nazori in pojmi. Vsekako bode prihod italijanskega kraljeviča služil v približevanje Italije k Rusiji. Zgodovina sama govori, da je bil ruski narod še vedno italijanskemu naklonjen; ako pa je prišlo kedaj do tega, da sta si stala oba omenjena naroda v nasprotnih taborih, prišlo je to prav slučajno in vsekako proti volji in čutom ruskih in italijanskih domoljubov. Italija ima mnogo dokazov, kako si je Rusija prizadevala, da je prišla Italija do svojega smotra v bojih za svojo nezavisnost in edinost. Umrlí car Aleksander II. je prvi izmed evropskih vladarjev pripoznal edinost italijanskih držav pod gaslom Savojske hiše.“

Grecija. Minister Trikupis je predložil v zbornici predlog, da se osnuje nova grška pomorska družba z glavnico 35 milijonov, katere naj bi preskrbelo država s pomočjo glavnih grških bank. Vsekako namerava s tem minister Trikupis pospeševati grško kupčijo in promet.

Turčija. Zmerom se čuje kak dogodek, ki pričuje o surovosti divjih Turčinov. Kakor se poroča iz Erzeruma, napalo je 2. t. m. dvajset roparjev armensko-katoliško cerkev v vilajetu Erzeruma med službo božjo. Roparji so okradli žene, kar so imele na sebi dragocenosti, oropali cerkveno blagajnico ter zahtevali konečno 300 lir kot odkupnino. Ko so roparji dobili odkupnine 250 lir, šli so ropat po hišah ter pustili stražo pri obropani cerkvi. Še-le s silo, s smrtonosnimi cevmi so se jih prebivalci odkrižali. Turška oblastva zasledujejo brezbožne zločince. — Vsekako je žalostno, da so turški vladi tako onemogle roke, da ne more že najnesramnejših ropov zabranjati. Gotovo zločince premalo kažnjava, da ima njeno postavno postopanje toli slab vspeh.

Izvirni dopisi.

Iz Celovca, 26. maja. (Toča. Politično društvo. Prihodnje volitve.) Letos je na polju in drevju pri nas vse lepo kazalo, pa že nas je začela toča obiskavati. Več ali manj so zadete fare: Porače, Dholica, Timenica, Št. Tomaž, Švabek, Pliberk, Vogerče. Posebno žalostno je v Dobu pri Pliberku, tam je prava „groza razdjanja“: vsi poljski pridelki uničeni, listje in cvetje z drevs potolčeno, še trava razsekana in v tla zabita, in strehe vse raztrgane. Tam je itak že slab svet in prebivalci zelo revni; zdaj kar roke sklepajo in milo jokajo. Kdor premore, bi dobro delo storil, ako za te ljudi pošlje kak milodar na opravišтво „Mirovo“.

Naše politično društvo šteje že nad dve sto udov, same zanesljive moške, ki bodo pri volitvah že vedeli, kaj jim je storiti. Nasprotniki se nam zdaj še rogajo in posmehujejo, pa v malih letih se bomo tako vredili, da postanemo na Koroškem faktor, s katerim je treba računati! Z nemškimi šolami prav nič ne opravijo, saj se še vedno več slovenske govorice sliši! Še taki, ki so prej nemškutarili, začenjajo rajši slovensko govoriti. V Celovcu si pred desetimi leti še nihče na ulici ni upal na glas slovensko govoriti, zdaj pa t. ni nič nenavadnega. Celó Nemci pozdravljajo z „d. bro jutro!“ take osebe, o katerih vedó, da slovenski znajo. Vidi se, da radi priznavajo važnost našega jezika, to pa seveda le taki Nemci, ki niso naščuvani in jim je politika deveta briga.

Kakor veste, imamo letos volitve za deželni zbor. Nas ne bodo našle nepripravljenih! Tudi nasprotniki, posebno liberalni nemškutarji in „bauernbundarji“ (večidel slovenski odpadniki) rijejo kakor krti in ljudi ščujejo zoper duhovščino in slovensko stranko. Pa tudi mi imamo nekaj srčnih agitatorjev, ki delajo veter za nas in proti liberalcem. Tudi bode naše politično društvo napravilo več shodov v podjurski dolini. Tako upamo, da bomo naša dva mandata rešili pred navalom nasprotnikov. Med pravimi Nemci pa ni čutiti še nobenega zanimanja za volitve. Naša nemško-konservativna stranka je kakor bi bila že popolnem mrtva, najbrž se niti v volilni boj ne bo podala. Zato pa tudi liberalci brez skrbi spé in se jim ni treba toliko pripravljati. Tako na mehke liberalci nikjer ne sedijo, kakor na Koroškem.

Iz Celja, dné 21. maja.* (Tridnevnik na čast bl. Joanezu Gabrijelu.) Ali ste v Ljubljani že imeli za cerkev presv. Srca Jezusovega dovoljen praznik, kakoršnega smo te tri dni praznovali pri sv. Jožefu nad Celjem? Brezštevilne množice pobožnih romarjev vrele so od blizu in daleč tje kaj, da bi se vdeležile prav posebnih odpustkov, katere so sv. oče Leon XIII. dovolili vsem misijonskim hišam, ko so dné 10. novembra 1889 mašnika misijonske družbe, vzveličanega lazarika Joaneza Gabrijela Perboyre (reci Perbovara) slovesno pristeli blaženim in mučencem božjim. V nedeljo, dné 18. t. m., pri slovesnih večernicah razkrila se je prelepa podoba tega novega nebesčana, postavljena na glavnem altari cerkve sv. Jožefa. Prečitano se je papežovo pismo, katero podaje kratek popis življenja, trpljenja in smrti tega apostolskega moža, katerega so papež Pij IX. imenovali „drugega sv. Alojzija“. Umetnik predstavil je zato bl. Joaneza Gabrijela, roj. na Francoskem dné 6. januarja 1802, prav po podobi sv. Alojzija, a v desno naročje dal mu je sv. križu podobne vešale, na katerih so ga Kitsajci dné 11. septembra 1840. l. po groznih mukah zadavili, v levo položil mu je pa palmovo vejico v znamenje mučeništva. Obe roki zvezal mu je z verigami, kakoršne je nosil bl. Joanez Gabrijel v grozni ječi blizu 12 mesecev. Okoli podobe gorelo je med božjo službo do 250 lučic.

Mil. gospod opat Ogradi začeli so to slovesnost v nedeljo zvečer z „Veni s. Spiritus“ ter so jo v sredo popoldne završili z zahvalno pesmijo. V ponedeljek v jutro so oni prvi proslavljali mladost bl. Joaneza Gabrijela ter so prvi v tej cerkvi darovali temu bl. mučencu na čast slovesno sv. mašo. V torek darovali so tudi mil. gospod opat slovesno sv. mašo v tej cerkvi, a še-le ob 11 uri, v sredo peli so jo pa ravno ob tej uri mil. gosp. Ignacij Orožen, stolni dekan, ki so bili v imenu službeno zadržanega premil. gospoda knezo-škofa Mihaela prišli iz Maribora k tej svečanosti. Slovesne večernice imeli so vsak dan mil. gosp. opat Ogradi, ki so dan za dnevom pomagali č. gg. misijonarjem po mnogo ur izpovedovati. — Vsak dan bile so po tri pridige od najbolj izbranih č. pridigarjev izmed duhovnikov-redovnikov in svetovnikov. Izpovednikov streglo je po 15—25 od ranega jutra do temne noči množestvilnim spokornikom, a dvomim, so li vsi romarji mogli opraviti svojo pobožnost. Gotovo bo ta lepa pobožnost dosti pripomogla k obnovljenju bogoljubnega življenja. Blaženi Joanez Gabrijel pa naj prosi za nas in posebno za krščansko mladino!

P. N—e.

S Pohorja, 20. maja. (Židovska spekulacija. — Nekateri slovenski časopisi še vedno priobčujejo inserate budimpeštanskih bankirjev, v katerih obetajo poslednji velik zaslužek ljudem, ki bise hoteli ukvarjati z razpečevanjem raznih, v avstrijskih državah dovoljenih srečk. V inseratu se sicer čita, koliko bodo pri tem na dan zaslužili; kdor hoče, naj poskusi, pa bode videl, koliko bode zaslužil! Od vsake srečke, kolikor jih spečaš, dobiš provizije le toliko, kolikor treba plačati na jeden obrok, torej le po 1 gld., 1 gld. 34 kr., in nemara od nekaterih 3, 4 ali 5 goldinarjev. Toda kdo bode jemal vsak dan srečke od tebe, kajti revščina našega ljudstva je splošno znana? Okrog nositi jih, pa postava nikakor ne dovoljuje. Iz vsega tega je torej lahko razumljivo, da je lep zaslužek po 5—10 gld. na dan sama velika grda laž, o kateri se lahko vsakdo sam prepriča. Židu seveda dobiček pri tem ne uide, kajti on potegne za srečke (po tri skupaj), ki bi stale jednokratno 15 gld., 34—36 gld. Pa ga torej tudi ni sram, slepiti ljudi z lažnjivimi inserati.

Toda kako točni in pošteni so ti bankirji, razvidno je iz sledečega: Nekdo tukaj vzel je na obroke tri srečke budimpeštanske stolne cerkve („Budapester Dombau-[Basilika]-Lose“), ter točno izplačal svojih šestinideset obrokov po 1 gld. 1 kr. Ko je bilo že vse to dovršeno, vrnil je, kakor zahteva pogoj, svoj „obročni list“ (Ratenbrief) znanej budapeštanskej družbi „Adler & Comp.“, ter zahteval, da se mu dokaže prave originalne srečke. Toda namesto sreček dobil je dopisnico, na katerej mu družba naznanja, da mora še plačati na pokritje raznih troškov 3 gld., kajti drugače se mu srečke ne morejo doposlati. Na njegov odgovor, oziroma hudovanje, češ, da to plačilo ni stalo prej v pogoju (pristojbino za kolke je družba že prej iztirjala in sprejela), dobil je zopet pismo, da pošlje vsaj 1 gld. 50 kr. Ker se mu je zdela že stvar sumljiva, pisal je še v tretjič, zahtevajoč izplačane srečke.

Pa odgovorilo se mu je tretjič, naj pošlje 1 gld. 50 kr., na kar bode tudi srečke sprejel. Ker se konečno ni hotel dalje z dotično družbo prepirati, poslal jej je zahtevani znesek že pred Veliko nočjo, pa sreček še dandanes ni od nikoder, ravno tako tudi na daljša pisma ni nobenega odgovora. Da družba še ni „falirala“, razvidno je iz tega, ker še neprestano pošilja vabila ljudem, naj bi si pri njej naročili srečke. No, baš navedeni istiniti slučaj pa jasno kaže, kako poštena je potem pri izpečevanju izplačanih sreček, kako guli in skubi ljudi, ki sladkim besedam verjamejo, provzročujé jim skrb in nepotrebnih potov. Vsled tega si štejem v dolžnost, naznaniti to dogodbico čitajočemu občinstvu, svareč vsakega zlasti pred to družbo, kakor pred vsemi židovskimi bankirji sploh. Židovu ni dosti, da je imel pri teh treh srečkah (15 gld. nominalne vrednosti) čistih 20 gld. dobička, kajti on si hoče pridržati oboje: srečke in denar, da se bode potem v pest smijal naivnim kupcem. Torej pozor!

Z Goriškega, 22. maja. Na Sveto Goro pri Gorici dné 19. maja prišla je velikanska procesija. Katoliško društvo za Goriško je vzbudilo to procesijo, da bi se molilo za sv. očeta Leona XIII., za sv. cerkev in našega cesarja Franca Jožefa I. Le malo dni poprej je društvo razposlalo vabilo; v mnogih duhovnijah se je razglasilo še-le na praznik Vnebohoda, a ljudstvo je bilo za to pobožnost vneto

v hipu. V mnogih hišah so se prebivalci težko porazumeli za varuha, vsakdo se je hotel vdeležiti procesije. Mnogi so že v nedeljo zvečer odrinili od doma, večinoma pa so okoli polnoči vstali in se pripravili na odhod. Glavni oddelek, to je iz mesta, iz bližnje okolice, potem iz vipavske doline, Krasa in Brda so se zbrali nad mestom in od tam odrinili zjutraj od 3. do 4. ure. Gorjani iz čepovanske doline in okolice so se zbrali zjutraj ob 3. uri v Grgarju, kjer so se brale štiri sv. maše in je bila cerkev natlačena romarjev, iz cerkve se je procesija vredila ob 4. uri. Kanalci in Tolminci so se zbirali deloma v Kanalu, deloma v Batah in iz teh cerkev odrinili v procesijah na Sv. Goro.

Prvi oddelek procesije je vstopil v Marijino svetišče pred 5. uro in sulo je ljudstvo na Sv. Goro polne tri ure. Došlo je blizu 150 duhovnikov. Bili so gori prevzvišeni in premilostni knez in nadškof Alojzij, večina kanonikov, skoraj vsi bogoslovci in redovniki in pobožnega ljudstva kakih 5000. O kako krasen, duha oživljajoč je bil ta prizor! Kdor je gledal ta prizor, videl toliko ljudstva, razdeljenega po duhovnijah z dušnimi pastirji, je pač strmél in se prepričal, da je slovenski narod ohranil še živo vero in globoko pobožnost do Marije Device. Oh, da bi bila tu navzoča peščica slabovernih sorjakov, tu bi se bila prepričala, da narodu našemu je prva svetinja sveta vera.

Ob 8. uri se je začela slovenska pridiga. Veleučeni g. dr. Mahnič nam je opisaval Marijo kot váruhinjo sv. cerkve in sv. vere.

Žal, da je prišlo tako malo posvetne gospóde. Veselilo pa nas je, da so se vsaj nekateri gg. učitelji vdeležili te procesije, tega očitnega spoznavanja sv. vere; sicer so še mnogi želeli z narodom združeno priti na Sv. Goro, a šola jih je zadržala.

Pri vsem tem velikanskem shodu vladal je vzoren red in mir. Iskreno smo hvaležni gospodom veteranom in njih predsedniku, da so prostovoljno prevzeli skrb za red. Gospodje, pridobili ste si ta dan mnogo novih prijateljev!

Pri pogledu na nebrojno množico je pač mnogoteri vzdihnil: kje bomo vzeli kruha za toliko množico? Toda ljudstvo je prišlo molit, ne jest in pit, zato je v tamkajšnjih dveh gostilnicah ostalo še prav mnogo koščkov. Večinoma so romarji prinesli s seboj košček suhega kruha in ta jim je zadostoval.

Ob 9. uri je bila italijanska pridiga, potem pa nadškofova sv. maša z veliko asistenco. Petje so oskrbeli gg. bogoslovci; došlo jih je pod vodstvom svojih prednikov nad 80. Po sv. maši so knez in nadškof podelili za to priliko posebej dovoljeni papežev blagoslov. Zdaj se je ljudstvo vsulo navzdol proti domu, v kratkem so bili vsi prostori prazni, le cerkev je ostala še do dveh popoldne večinoma napolnjena. Kdor prej ni našel prostora v cerkvi, je zdaj stopil v Marijino svetišče, da je klečé z molitvijo ali petjem počastil božjo Porodnico.

Tu na Marijinem svetišču so Slovenci in Lahi pokazali svojim vodjem in politikom tisto stališče, na katerem vlada mir in vzajemnost med raznimi narodnostmi. Da bi pač oni hoteli in mogli razumeti ta poziv narodov, da v katoliški cerkvi je ono čudežno mesto, kjer je prostor za vse narodnosti, kjer se bratijo bogatini in reveži, delavci in delodajalci.

Dnevne novice.

(Vabilo) k II. rednemu občnemu zboru podružnice sv. Cirila in Metoda za Kamnik in okolico, kateri bode v nedeljo 1. junija ob 5. uri popoldne v prostorih narodne čitalnice kamniške. Dnevni red: Pozdrav gosp. predsednika, poročilo gosp. tajnika, poročilo gosp. blagajnika, volitev novega odbora, volitev zastopnikov za veliko skupščino, posamezni predlogi in nasvèti. Dosedanji odbor dovoljuje si čast prositi častito duhovščino iz mesta in okolice, kakor vse zavedne narodnjake, da bi se prav mnogobrojno vdeležili! Prihod k temu zboru je vsacemu poštenemu narodnjaku dovoljen, zato je želeli prav mnogobrojnega obiska, da se bo v prihodnje mogla naša podružnica še bolj razvijati.

Odbor.

(Slovenski klub na Dunaju) ima svoj prihodnji večer v soboto, 31. t. m. Lokal: „Zur goldenen Kugel“, mezzanin, I., Am Hof. Začetek ob 8. uri zvečer. Berilo bode preskrbel g. Tone Štritof. — Vabijo se najljudnejše vsi dunajski Slovenci na ta večer.

*) Slučajno zaostalo. Op. vred.

(Letno poročilo o deželni vinarski, sadjarski in poljedelski šoli na Grmu pri Rudolfovem za šolsko in gospodarsko leto 1888/89.) Tako se imenuje 16 strani obsežna knjižica, katero je spisalo vodstvo, izdal in založil deželni odbor kranjski, tiskali pa Blaznikovi nasledniki v Ljubljani. V šolsko leto je vstopilo na novo 14 učencev. Šola ima sedaj 12 štipendistov, ker je deželni zbor ustanove znižal od 120 na 100 gld. Stalni učitelji so trije, in sicer gg.: Rihard Doléne, vodja; Viljem Rohrmann, adjunkt; Jernej Černe. Pomočni učitelji so gg.: Dr. J. Marinko, učitelj krščanskega nauka; Otmar Skalè, učitelj živinozdravilstva in Otokar Aleš, brezplačen učitelj petja. Ker bi utegnulo marsikoga zanimati, priobčili bomo o priliki gospodarsko poročilo.

(Kmetijska in gozdarska razstava na Dunaji.) ki je bila otvorjena dne 14. t. m., je res velikanska. V rotundi zavzema ogerski oddelek četrtno prostora; zunaj pa je nad sto paviljonov razne velikosti. Pod vodstvom c. kr. kmetijske družbe kranjske je tudi dežela Kranjska v posebnem paviljonu razstavila svoje pridelke in izdelke. Na sredi so razpostavljena različna vina, model logaške ljudske šole z vrtom; na zadnji steni so zloženi obrazi različnega poljedelskega orodja in zbirke poljskih pridelkov kranjskih; na desni je leseno blago tvrde M. Pakičeve in g. Janeza Koslerja iz Karlovca poleg Vel. Lašč; na levi strani je zbirka čebelarstvih priprav, parketni izdelki g. Fr. Kotnika z Vrda, dobro urejena razstava bohinjjskih sirarskih zadrug in naposled zbirka domačih opank in slamnikov.

(Odbor političnega društva „Edinost“) ima prihodnjo nedeljo ob 10. uri sejo, v kateri se bodo imenovali poverjeniki društva.

(V moški kaznilnici) v Mariboru je razpisana služba strežaja z letno plačo 600 gld.

(Dar.) Trgovec in podžupan ljubljanski, gosp. Vaso Petričič, je daroval povodom rodbinskega spomina 100 gld. vodstvu deželne bolnišnice, da jih razdeli med petdeset ubogih rekonvalescentov.

(Umrli) je tukaj včeraj zjutraj po kratki bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče, v 62. letu svoje starosti, gosp. Henrik Zirkelbach, hišni posestnik, imejitelj zlate in srebrne hrabrostne svetinje I. reda, vojaškega doslužnega križca I. reda in vojne svetinje itd. Pogreb je bil danes popoldne. Naj v miru počiva!

Raznoterosti.

— Učitelj na berlinskem vseučilišču je 323, torej blizu toliko, kakor ima kako manjše vseučilišče dijakov. Bogoslovna fakulteta šteje 16, pravoslovna 25, zdravniška 112, modroslovna 164 profesorjev.

— Strela ubila. Iz Oseka se poroča: Strašna nevihta, ki je divjala dne 8. t. m., zahtevala je v vasi Hrastinu štiri človeške žrtve in sicer Štefan Abel, trinajstletni deček, štirinajstletni Štefan Seiklos in hlapca Aleksander in Ivan Dines. Vsem štirim je osmodila strela lase in potrgala obleko raz njih života. Mesto, kjer jih je ujela nepričakovana smrt, je podobno baš izorani zemlji.

Telegrami.

Sofija, 29. maja. V pravdi proti Panici in tovarišem je državni pravdnik stavil naslednje nasvete gledé kazni: Za Panico in Kalubkova smrtno kazen, za Arnaudova eno ali dve stopinji nižjo kazen, za poročnika Ricova 15letno ječo, civilist Ricov, Nojarov, Ablanski, Stamenov in Kisinov naj bili oproščeni. Gledé ostalih zatožencev prepušča državni pravdnik razsodbo sodišču.

Madrid, 28. maja. Senat je sprejel postavo o splošni volilni pravici.

Umrli so:

25. maja. Olga Majeen, železniškega paznika hči, 1 1/2 mesece, Strelške ulice 11, Dyspepsie. — Jarnej Robida, meščan, 68 let, Florijanske ulice 20, pleuritiski exudat. — Jožef Wolf, gostač, 62 let, Kravja dolina 11, marasmus.

26. maja. Ana Strekelj, dekla, 57 let, Strelške ulice 2, jetika.

27. maja. Franc Lukman, sprevednikov sin, 4 mesece. Tržaška cesta 12 a, božjast.

28. maja. Ana Albisser, agentova žena, 29 let, Resljeva cesta 13, jetika.

V bolnišnici:

24. maja. Klementina Jeras, strežajka, 56 let, jetika. — Mihael Pintar, gostač, 74 let, marasmus. — Andrej Rakovič, kajzar, 66 let, pljučni edem.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokri na 24 ur v tona
	opazovanja	znakomera v mm	toplomera po Celziju		
28	7. u. jut.	733.3	16.2	sv. z. od. z. pad.	3.50
	2. u. pop.	732.1	18.6	oblačno	dež
	9. u. zveč.	731.6	15.4	oblačno	

Srednja temperatura 16.7° za 0.4° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

29. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	89 gld. 10 kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " 16 %	89 " 95 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 55 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 45 "
Akcije avstr.-ogerske banke	965 " — "
Kreditne akcije	303 " 75 "
London	117 " — "
Srebro	— " — "
Francoški napoleond.	9 " 34 "
Cesarski cekini	5 " 57 "
Nemške marke	57 " 47 1/2 "

Vabilo

k

občnemu zboru

okr. bolniške blagajnice ljublj. okolice

1. dne junija 1890 ob polu 4. uri popoldne

v društveni hiši v Št. Vidu nad Ljubljano.

Dnevni red:

- 1) Poročilo
 - a) o dohodkih;
 - b) o izdatkih zaključkom 31. dne marca 1890.
- 2) Določba o računskem poročilu blagajničnega načelnikstva in njega izteženje.
- 3) Volitev
 - a) volitev nadzorovalnega odbora šestih članov;
 - b) volitev razsodišča peterih članov.

Načelnikstvo

okr. bolniške blagajnice ljubljanske okolice

24. dne maja 1890.

Načelnik:

Anton Belec s. r.

(2)

Brez izkaznice ni nikomur dovoljen pristop v dvorano (§ 29. blagajničnih pravil).

Zadruga brivcev in vlasuljarjev ljubljanskih

naznanja slavnemu občinstvu, da bodo pričeni s 1. junijem brivnice in vlasuljarnice ob nedeljah in praznikih od 3. ure popoldne zaprte. (12—2)

Št. 9021.

Razglas.

(3—2)

V dodatku k tuuradnemu razglasu z dne 8. t. m. št. 8349 opozarja podpisani magistrat, da je **prepovedano psom dajati torbe**, napravljene **samo iz mehkega usnja**, ker te torbe ne zabranijo grizenja.

Prestopek te prepovedi smatral se bode kot prestopek pasjega kontumaca in kot tak postavno kaznoval.

Mestni magistrat ljubljanski,
dne 24. maja 1890.

Po kratki rabi neobhodno potrebno sredstvo za čiščenje zob.

K Lepota zob. **Nova ameriška**
zobna glicerín-crème
(preskušena od zdravstvene oblasti)
KALODONT F. A. Sarg-ov sin in drugovi,
c. kr. dvorni zalagatelji
na DUNAJ.

Dobiva se pri vseh lekarnah in parfumerijah itd. 1 komad 35 kr.
V Ljubljani pri lekarnarjih Erazmu Birschitzu, Vilj. Mayerju, Gabrijelu Piccoliju, Iv. Svehodu, pl. Trnkóczyju, dalje pri C. Karingerju, Josipu Kordnu, Petru Lasniku, M. F. Suppanu, Antonu Krisperju. (52—43)

Tuji.

27. maja.

Pri **Stonu**: Boschitz, krojač, in Haas, urar, iz Trga. — Vitez pl. Wasserthal, c. in kr. stotnik, iz Grada. — Ravnika iz Vel. Lašč. — Steiner, potovalec, iz Siska.

Izvršeno blago pošlje dobro spravljeno

Delalnica in zaloga

cerkvenega orodja in posode

IVANA KREGARJA

v Ljubljani

premeščena je na

Poljansko cesto št. 3

(Vhod in izloga Cesarja Jožefa trg.)

Prečastito duhovščino in cerkvena predstojništva opozarja zgoraj označeni na premeščenje ter se uljudno priporoča v mnogobrojna naročila zagotavljajoč najpoštenjšo in najcenejšo izvršitev po poslanih vzorcih ali po lastnem načrtu.

Monštrance, oiborije, tabernakelne, svečnike, lèstence

izdeluje iz najtrše in najzanesljivejše kovine lično in cenó, česar so se nekateri preč. gg. naročniki že uverili.

Sprejemlje staro orodje v popravo in prenovljenje, posrebuje in pozlatuje v ognji tudi strelovočne osti po najnižji ceni.

in poštnine prosto.

Poljanska cesta št. 3 v Ljubljani.

Vhod in izloga Cesarja Jožefa trg

OLJNATE BARVE

v

kositarstvih pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(14)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.